

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quas ob causas tantopere placeat Deo nostri confusio. Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

Hebr. 12.
lib. 2 de
pen. c. 6.
Vide S.
Chrysof.
h. 8 in ep.
Hebr.

magnam hac in re honestatem agnouerint, amanda sunt quaerendaque tum ob augmentum meriti, tum ob exemplum Christi, qui, ut ponderat Apostolus, *sustinuit crucem, confusione contempta*. Nam, ut ait S. Ambrosius, *Totum decet, quicquid deservit Religioni, ut nullum obsequium, quod proficiat ad cultum & observantiam Christi, erubescamus*. Et, ut monet S. Ioannes Climacus disrens de antiquorum publicis mortificationibus, confusionis causa susceptis, quibus mundano factu pleni offenduntur, *Non metuent*, inquit, *qui huiusmodi sunt, neque curabunt hominum offensam. Vbi enim Dominus nos audire paratus est, ibi omnia facere tuum valeamus: praestat enim contristare homines quam Deum. Gaudet quippe Deus cum nos conterenda vanissima elationis causa prompte videt ad ignominias currere. Hoc in Diogene etiam laudavit S. Basilius, dum eum laudat ob contemptum omnium rerum mundanarum, inter quas erat contemptus bonae existimationis & famae: & S. Hieronymus eum appellat, *natura victorem humane*.*

orat. de
legend.
lib. gentil.
infor.

l. 2. ad ho.
uinian.

CAPVT QVINTVM.

Quas ob causas tantoperè placeat Deo nostri confusio?

42.

Quod si quaeras, quam ob causam tantoperè Deo placeat, & nobis proficit, nostri ex Dei amore quaesita confusio atque contemptus?

Respondeo, duas praecipue huius rei causas esse. Primò, quia per nullam rem magis virtus profundae humilitatis, se prodit, adeò Deo accepta (vbi supra capite secundo ostensum est), quemadmodum per confusionem nostri, vel sponte quaesitam, vel iniectam ab aliis libenter toleratam, quam sanctus quidam Abbas, apud Ioannem Climacum, esse ita Religioso necessaria dixit, sicut est necessaria aqua bonae & frugiferae terrae, ut sit fructuosa. Est enim omnibus hominibus innatus, instar cuiusdam fomitis, ingens laudis, gloriae & honoris appetitus, in quo expugnando humilitas laborat, cuius humilitatis praecipua proprietates est, ut S. Climacus docet, *ignominia suavisissima & dulcissima perpestio*.

43.

gr. 5.

Ab hoc autem nostra natura vehementer abhorret, sed ad cupiditatem laudis, honoris, & gloriae vehementer propendet. Ideò Cassianus & S. Bernardus, libro de ordine vitae, hoc vitium aiunt esse in peccato primum, & in consuetu vitium. & S. Climacus gradu 25. ait, *Naturam non facile ab appetitu gloriae posse seruari illasam: vsque adeò, ut solo naturae lumine edoctus Tacitus, scriptum reliquerit, gloriae cupiditatem, etiam Sapientibus nouissime exui*. Cum ergo per confusionem & contemptum nostri hic appetitus glo-

44.
Cassian.
l. 12. c. 1.
Bern. de
ord. vit.
col. 11.
l. 4. hist.

riae, & gloria ipsa, ac honor per humilitatem prosteratur, adeò carus, & gratissimum inde sacrificium Deo offertur, heroicae humilitatis cōditum.

Secunda causa est, efficax amor, quem erga Deum ostendunt sui confusionem, ex Dei amore quaerentes. Bene enim ait S. Diadochus, *Oportet nos omnem honorem atque gloriam contemneri, propter excellentes diuitias amoris erga Deum, qui vere nos amat*. Quibus verbis Sanctus ille, & eximius vitae spiritualis Pater, docet non qualemcunque erga Deum amorem, sed diuitem, & excellentibus diuitiis plenum in nostri confusionem, & in conculcatione proprii honoris ac gloriae contineri. *Probrum autem, & dedecus quid sit ignorat charitas*, inquit S. Chrysolomus, *imò de eo gloriatur*. Ideò Apostolus nolebat in vlla alia re gloriari, etiam postea in Cruce Christi. *Poterat, ait S. Augustinus, gloriari in sapientia Christi, & verum diceret, poterat in Maiestate: poterat in potestate, & verum diceret, sed dixit, in Cruce. Vbi mundi Philosophus erubuit, ibi Apostolus thesaurum reperit, ut qui gloriatur in Domino gloriatur. Quo Domino: Christo Crucifixo: vbi humilitas, ibi maiestas: si vis ad illam venire, noli ista contemneri, noli erubescere: idem in fronte, tanquam in sede pudoris, signum crucis accepisti. Verè enim scriptis S. Ignatius, amorem suum esse, in mutua rerum communicatione. Qui ergo Deo offert, rem sibi charam, maxime in se radicatam, ad quam maxime propendet natura, opulentum Deo munus & donum offert, dum eo, pro eius dilectione, se priuat. Nam, ut Christus dixit S. Brigitta, *Allud est acceptius Deo, quando hoc ei offertur, quod homo magis diligit, & vnde alij possunt plus ad animam edificari. Ergo hoc dandum est Deo, quod homo charius habet suae affectu suae corpore*. Cum ergo charissimus sit homini honor, laus, gloria, bona fama; & ut ait S. Bernardus, *cum rationalis creatura, adeò affectu gloriam, ut aut vix, aut nunquam ab hoc compelli desiderio possit, quippe quae ad imaginem facta est Creatoris, dum per confusionis actus gloriae & famae se priuat, vel saltem priuare conatur, rem Deo charissimam offert, & genus quoddam inuenti Martyrii subit. Occidit enim in se affectum maxime viuum, & in paucis omnino Sanctis multò ante corporis mortem, gladio abnegationis & mortificationis occidi solitum. Quae occisio rei nobis maxime charae, plurimum placeat Deo. Hinc B. Maria Magdalena de Pazzis aiebat, *Deum à suis creaturis exigere rectam mortem, & sine illa mihi fieri, & qui accedit ad seruitum Dei, cum aliud non facere, quam per mille vias & modos quouis momento sibi mortem inferre. Quod hac ratione declarabat: Vita nostra carnis est voluptas, & sensualitas: mors carnis est adimere illi omnem delectationem, & gustum, & domare illam ieiunio, vigiliis, & aliis asperitatibus. Vita iudicij & voluntatis propriae, est disponere de se, & rebus suis proprio arbitrio: mors eius est submittere haec iudicio & voluntati alienae*.**

45.

cap. 11.

46.

tom. 1.

181. cl.

contem.

de Ame.

10.

lob. 4.

lob. 9.

apud

toph.

cap. 7.

49.

171.

73.

na.

na. per obedientiam. Ita inferitur motus appetitui proprie reputationis & superbia, faciendo perpetuo actus humilitatis vera & contemptus sui, & occultando nos ne cognoscantur. Et similem mortem debet sibi quisque inferre, qui verè vult Deo seruire: & decipiatur, qui putat allaturum sibi hanc mortem, melle & lacte dulcedius interne & externe, quia fieri non potest, quin sentiat magnum dolorem, qui verè moritur, vt Deus viuat cum eo. Dicebat, non mereri vt quis dicatur seruire Deo si in hoc seruitio non patitur & non laborat: & qui querit Deum in gustibus, in quibus non inuenitur, sed in vera virtute, que habet locum proprium in laboribus afflictionibus; & illos tantum gustus esse & stimulos, qui addunt animum ad laborandum, & ad patiendum libenter, ex desiderio honorandi Deum, & implendi eius voluntatem. Inter omnia autem patiendi genera & Deum honorandi, meo iudicio, nullum est generosius, quam per nostri confusionem, & contemptum, quia hæc maxime sentit, & ab his maxime abhorret vitia in nobis natura, vt infra ostendam; & experientia quotidiana docet in multis, qui malunt facere iacturam gratiæ Diuinæ & cælestis gloriæ, non tantum vocationis Religiosæ, ne patiantur quædam, quæ eos confundunt; & contemptibiles reddunt, ac viuentes sine illo honoris, laudis & gloriæ gradu, ad quem inordinatè consequendum aspirant. Vnde & patientissimus Iob, iniquè ferebat confusionem: Nunc, inquit, derident me iuniores tempore. Et ab ipso Deo in suis laboribus irrideri, tam grauitè ferebat, vt ipsam mortem præoptarit, Si flagellat, inquit, occidat semel, & non de præis innocentiū iridear. Hinc Philistæi captum Samsonem non occiderunt, sed oculis effossis ad molam asinariam, relegarunt, quia, vt ait Abulensis non reputabant completam vindictam, si eum occiderent, ideo conati sunt accipere eum viuum ad illudendum ei. Quasi multò acerbior illis videatur irrisio eius, quam occisio. Vnde & Saül maluit occidi quam irrideri & confundi: Euagina, inquit, gladium tuum, & percutite me, ne veniant incircumcisi isti, & interficiant me illudentes mihi. Grauis enim erat, inquit Abulensis, Saülis pæis ludibria, quam tolerare, per mortem enim laborum suorum finem inueniret, per ludibria verò acrius cruciaretur & diuitius in hac vitâ. Hominiibus honesto loco natis, inquit auctor vitæ S. Eustachij, afflictione quauis & calamitate laboribus, & perpeffionibus, & quauis re molestâ, grauius est dedecus. Sic Abimelech cum fragmine molæ iactò, mulier confregisset eius caput, vocauit eum armigerum suum, & ait ad eum: Euagina gladium tuum, & percutite me, ne forte dicatur, quod à femina interfectus sum. Vbi Lyranus Plus, inquit, formidauit opprobrium, quam gehennam. Amor tamen Dei piè obsecrat homines Deum amantes, & quasi stultos facit, vt contemnant fastum, & confusionem querant. Amor intemperans, inquit S. Bernardus, facit hoc. Nempè is est, qui omnem in se triumphans captiuum, pudoris sensum, conuenientia modum, deliberationis consilium,

totius modestia & oportunitatis neglectum quandam & quandam incuriam parit. Et alibi vocat amorem Dei præcipitem, vehementem, flagrantem, impetuosis, qui præter Deum aliud cogitare non sinit, fastidit cetera, contemnit omnia præter eum, eò contentus. Confundit ordines, dissimulat vsum, modum ignorat, totumque oportunitatis, quod rationis, quod pudoris, quod consilij iudicis videtur, triumphans in semetipso & redgens in captiuitatem. Et quamuis tales confusiones mundanis stultæ & Deo indignæ res videantur, tamen resumendo phrasim istorum, confusionis propter Deum amans dicat cum Tertulliano l. de carne Christi c. 5. Quodcumque Deo indignum est, (mundi fallacis iudicio) mihi expedit: saluus sum si non confundar de Domino meo. Qui me inquit, confusus fuerit, confundar & ego eum. Alias non inuenio materiâ confusionis, que me per contemptum ruboris probent bene impudentem, & feliciter stultum. Bona ergo ista impudentia & felix stultitia est, confundi pro Christo. Et hoc sensu dici potest bene dixisse Menandrum apud Clementem l. 6. Stromi. Adeste semper non conuenit prudentiam: phrasi illâ Apostolicâ 1. Cor. 3. 18. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc seculo, stultus fiat, vt sit sapiens.

Saül pluris fecit honoris, quam regni & aliorum honorum iacturam. Cum enim ei Samuel Propheta denuntiaisset, regnum perditum, Dei gratiam, amissam, ipsum à Deo exaucloratum, id non curauit, sed illud vnicum sibi cupiens retentum, dixit 1. Reg. 23. 36. Nunc honora me, coram Senioribus populi mei & coram Israël. Quomodo vana gloria superanda, ostendit S. Chrylost. h. 43 ad pop. col. 1. & cur honor non querendus sed contemptus, col. 1. & 2.

Est etiam altera causa, ob quam magnus erga Deum amor ostenditur per nostri confusiones, quia per eas maximum, vt ita dicam, bonum nostrum politicum Deo offertur, scilicet, honor, fama, laus, gloria, bona existimatio apud alios. Siquidem, vt docet S. Thomas, inter res exteriores hominis, simpliciter & absolute maximum est honor, ob quem assequendum homines, & vituperium vitandum, alia omnia postponunt. Et alibi idem ait, Nihil posse esse in humanis rebus & corporalibus maius honore. Hinc & Cicero, Natura, inquit, nihil præstantius habet, quam laudem, quam dignitatem, quam decus. Et Aristoteles ait, honorem esse bonum inter externa maximum. Quocirca si dum Christi amore diuitias relinquimus, promissum à Christo Regnum cælorum habemus: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Et, omnis qui reliquerit domum vel fratres, & vitam eternam possidebit: si ex amore æquali per confusionem sui accersitam, iacturam quis fecerit laudis, honoris, bonæ existimationis, maiorem merebitur in cælis coronam, quia maiori bono se pro Christo priuabit. Siquidem teste Spiritu sancto, Melius est nomen bonum, quam diuitia multa. Bonæ existimatione passim sese assum-dente,

[79. Câr.]

52c

1. 2. q.

129 a. 10

2. 2. q.

103. a. 1.

ad 2.

Tulc. 3.

1. 4. Eth.

cap. 3.

Matth. 5.

Matt. 19.

Prou. 22.

53. dente, inquit S. Ildorus Pelusiora, Melius ac praestantius nihil est, nec Croesi thesauros quisquam cum ea comparare queat. Ac proinde à Prouerborum auctoritate dictum est: Melius est nomen bonum, quam diuitis multae super aurum & argentum gratia bona. Id eò infamiam refugit amor proprius, usque ad eò vt Aristoteles scripserit, Turpe esse, non timere infamiam; qui enim eam timet, modestus ac verecundus est; qui non timet, impudens est. Ac in scholà Christi hoc locum non habet; fortis viri & Diuini est, non timere, immò pro Christi appetere infamiam, eam nostri causa passio, eique iacturam honoris, bonae opinionis & famae offerre. Difficilius enim est, vt ait, molestia sustinere, quam à iucundis abstinere. Facilius quis mille talenta sponte dabit, inquit S. Chryostomus, & nihil se passum esse putabit, quam vt tres obolos praeter animi sententiam abreptos, mansuetè seruet. Itaque istud magis est animi Philosophia. Imò multi minoris faciunt iacturam vitae potius, quam honoris, quam confusionem & sui contemptum. Scio, inquit Seneca, quosdam dicere, contemptu nihil esse grauius, mortem ipsi potiorè videri. Famam enim rem esse propè diuinam dixit Aeschines; efficeretque beatissimum cui contingeret, ait Pindarus. Vnde S. Augustinus vocat crudelem, qui confidens vitae suae, ac conscientiae, negligit famam suam. Multi, inquit S. Chryostomus, ad laqueum conuoluntur, famae opprobria non ferentes. Apparuit hoc inter alios in Iudaea, qui, vt ponderat Cardinalis Bellarminus, Non ferens confusionem, qua suffundit eum, necesse erat, si cum Apostolo vel Discipulo alius versari voluisset, laqueo se ipse suspendit. Hinc Salomon ait, rixas amicorum tranquillari posse, dummodò confusio & contemptus absit. Ad amicum, inquit, est produxeris gladium, non desperes, est enim regressus; si aperueris os triste, non timeas, est enim concordatio: excepto conuicio & improprio. Ideò & Theologi & Iurisperiti eximij docent, sine peccato posse virum honoratum, magni nominis, occidere iniquum inuaforem, etiam si pollet fuga euadere eius inuafionem, eò quòd respectu illius viri honorati, etiam si alias sit humili loco natus miles, maius malum sit confusio, quam incurteret per fugam, quam ademptio vitae iniusti inuaforis. Quae etiam Ethnicorum erat haec de re sententia. Vnde Cicero, b Adolescentem quendam, qui Tribunum occiderat, volentem vim inferre eius pudicitiae, ait fuisse absolutum à Mario exercitus Imperatore. Ideò David in & vit. l. 3. personam Christi patientis, tamquam rem quandam maximi momenti, & Deo lumme charam, Deo repraesentat: Tu scis improprium meum, & confusionem meam, & reuerentiam meam. Quod explicans Cardinalis Bellarminus in Commentario Psalmi huius; Vocat, inquit, ipsum Deum in testem sua passionis, qua in ignominia consistit. Nobiles enim animi plures faciunt ignominiam, quam dolorem corporis. Tu scis, inquit, improprium meum, id est, qua impropria in me iaciant aduersarij, & confu-

sionem meam, id est, confusionem, qua nascitur ex opprobrijs. Confunditur enim apud alios non salum, qui culpam veram agnoscit, sed etiam, qui sine culpa est, sed videt credi ab alijs crimina, quae sibi falso obiciuntur. Et reuerentiam meam, id est, verecundiam, quae ex confusione oriri solet; erubescunt enim, qui apud alios confunduntur, et si iniuste confundantur. In Hebraeo est vox (chebnima) qua verecundiam significat: & verecundiam hoc loco legitur S. Hilarius. S. Augustinus. Euthymius & alij. Quare vox (Reuerentia) qua habetur in nostrà editione, non significat reuerentiam, qua debetur Christo, sed reuerentiam, quam ipse in se habebat, id est, erubescentiam & verecundiam. Haec Bellarminus. Magnam ergo sacrificium Deo offert, qui pro eius amore, humiliationis res exhibendo, sibi verecundiam & erubescentiam parit, ac confusionem incurrit. Ideò non sine mysterio, tanquam omnium rem maximam Apostolus ponderat in Christi morte, quòd sustinuerit crucem confusionem contemptam. Non ait, vitā contemptam, quia plus est pati honesto & innocenti iacturam honoris, famae, bonae apud alios opinionis, quam vitā. Ideò sancti viri, vt supra vidimus, & infra videbimus, magno conatu sui confusionem querebant & contemptum. Quia, vt bene animaduertit Bernardus Iustinianus, in vitā B. Laurentij Iustiniani, magni amatoris, sui confusionis & contemptus. Non est tanta virtutis honores contemnere, quam contemptum appetere. Plus est enim, vt male effici negligas, quam vt bene effici non cupias. Ceterum illud summa perfectionis, vt male affici desideres. Quare mirum non est, S. Franciscum Xauerium inter tot labores & curas, scribentem ex Iaponia ad socios Goanos, hac inter alia eis inculcasse verbis efficacissimis: Oro vos, atque etiam abestor, per Christum Iesum Dominum nostrum, vt in abiectis atque humilibus officiis demum egrege superare nitamini. Et supra: diligenter colite humilitatem, omnibusq; in rebus, à quibus deprauata natura abhorret, vos ipsi vincite. Et infra: Deus humiles erigit, ac roborat, eos praesertim qui in rerum etiam humilium atque abiectarum tractatione, tanquam in speculo, infirmitatem inueniunt sitam, seq; ipsos in eisdem egrege vincunt.

Quaerant ergo Dei serui, tales humiliationes & confusiones sui, si quidem Deum amant, & sciunt eas esse Deo acceptas. Nam, vt dixit magnus ille Acaeus apud Theodoretum in religiosa historia; Est proprium amanti illa facere, qua cum sunt, eis qui amantur grata sunt. Et alioqui non paruum est periculum, multorumq; & magnorum illorum sudorum detrimentum, si pati potueris negligere, tacitus praeterire, vt non erubescant talia memoria Christi dicti: Qui me erubuerit, hunc filius hominis erubescet.

Excellit haec in re B. Laurentius Iustinianus, dum in religioso Ordine viveret. Nam cum de corpore exisset ad petendum panem cum Maphaeo, suo postea in Patriarchatu Veneto successore, forte accidit vt frequentiora verba (Veneta) loca penetrarent. Senje

eam Laurentium motum loci celebritate, & declinare homines cupientem: *Maphee*, inquit, quid mouerit? *Adamus* constanti gradu. Nihil enim profecimus, si reliquimus verbo mundum, nisi etiam opere declaramus. Eamus cum saccis istis ac si crucibus, & gloriosum hodie de seculo triumphum referamus. Merito ita se vicit. *Vtile enim est*, inquit *S. Cyrillus*, pro cultu Diuino pudorem deponere. Nam si causa pecunia sunt impudentes nonnulli pro causa salutis nos decet bonam inducere impudentiam.

61. in Carcena Luc. 18.

Sanctus *S. Basilii*, eum, qui Religionem ingredi vult, probandum ait, An sit paratus libenter, ad omne humilitatis genus descendere (ac proinde ad illa quoque, quæ pudorem incutiunt, & nos honestè confundunt coram aliis) idque vult fieri, missa omni verecundia, ita videlicet, ut si didici-
ma quæque artificia suscipere non recuset. *Et c. maxime autem ei*, qui à splendido aliquo vita genere, ad imitandum modestissimū humilitatis *D. N. Iesu Christi* exemplum festinant, munera quædam præscribi debent, de numero eorum, quæ illi sordida astimant, qui in ciuili vitâ versantur: obseruandumq; num in eis, cum omni animi alacritate, non erubescerent & inconfusibilem se Deo operarium exhibeat. Hæc *Basilii*.

62. reg. futa. 10.

CAPVT SEXTVM.

De moderatione in confusioibus quærendis adhibenda.

NE in his confusioibus publicis erroribus, duorum habenda est ratio: Primum, ne fiant sine approbatione Superiorū. Superiores enim habebunt respectus personarum, quæ se confundere cupiunt, & eorum, coram quibus, sui confusioem quærere volunt; tum loci & temporis, tum ipsarum confusioinum, ne suscipiantur alienæ à sui status vel ordinis spiritu, & procedendi modo, ne potius sint admittendæ, quam imitandæ, & magis destruant, quam ædificent, præsertim personas primarias, & locorum dominos, ne illis insciis & inuitis inuehantur ludicra, & bilem loco ædificationis excitent.

63.

Ideo in nostrâ Societate cum *Reg. 40.* Magistro Nouitiorum esset præscriptum, vt inter mortificationes publicas, vestes adhibeantur viliores, addit, *Reg. 41.* vt id fiat quantum consuetudo officiorum & personarum circumstantia patientur. Ad Superiorem recursus, præterquam quod impedit excessum in confusioibus, prodest etiam magis ad meritum & profectum in virtutibus, quia *S. Dorotheus* ait: *Sua sponte ad vilis quaque exercitia currere, non est admodum magni profectus, quin etiam fieri potest, vt inanis & vana sit gloria: ac cum vile tibi aliquid & contemptibile præcipitur, neque repugnaueris, aut contradicis, sed cum animi mansuetudine & obedientiâ iussa capessis & facis, tum per illud sis ad profectum.*

scm. 17.

Secundò, ne etiam cum licentiâ extortâ in-

64.

discretè confusio quæratur, non consentanea Apostolico spiritui, sed eremitico, suum tantum non alienum, profectum quærenti. Talis erat mortificatio & confusio eorum, qui, vt confunderentur, mentiendo sibi aliquòs defectus adscribebant, commemorati & laudati à *Climaco*. Ita enim, inquit *S. Augustinus*, cauenda est arrogantia (& mortificanda) ne veritas relinquatur. Incaute enim humiles sunt, iudicio *S. Gregorij Papæ*, 1. 26. mbr. qui se mendacio illaqueant, dum arrogantiam vitant. Immo mentiendo superbiunt, quia contra veritatem se erigunt, quam relinquunt.

gr. 4. tr. 4. in Ioan. cap. 1.

Talis erat mortificatio cuiusdam senis apud *S. Climacum*, qui veste reiectâ, absque vllâ passione, quippe castissimus ciuitatem circūius nudus; & alterius senis ab eodem insinuat, sed à *Michaële* Ilstio eius commentatore fultus descripti, quæ eum Iudex quidam, famâ eius sanctitatis motus, videre velle, ille id præsentiens, panem & caseum sumpsit in manibus, & portam Monasterij ascendit, ibiq; diuaticatis pedibus cepit manducare: quem cum Iudex vidisset, indignatus, Hiccine est, ait Anachoreta ille de quo tanta audiuimus contemners eum desessit. De alio quoque senes in *Vitis PP.* scribitur: Cum honoris causa ei occurrissem quidam cum lampadibus, despolians se, vestimenta sua misit in flumen, & cepit ea lauare stans nudus: ille autem qui mimistrabat ei erubuit, & rogauit homines, dicens: Reuertimini, senex enim noster sensum perdidit, & veniens ad eum, ait illi: Abba, ad quid hoc fecisti? omnes enim qui te viderunt, dixerunt: Quia demonem habet Senex. Cui ille, & ego hac volebam audire.

gr. 1. f.

Talis erat mortificatio *S. Francisci*, qui lutum pedibus calcabat, vt honorem & venerationem fugeret, quâ illum afficere volebant: & de *Fratre Iunipero* scribitur, eum eodem sine pueriles lusum cum pueris luisse.

6. p. 1. c. 73. Chr. S. Fran.

Eandem ob causam *S. Franciscus* nudatus in platea publicâ, coram multis, retentis femoralibus, fune ad collum alligato se trahi præcepit, vsque ad saxum, quo facinorosi puniendi collocabantur, indeque cunctis audientibus carnalem & gulosum proclamauit, teste *S. Bonauentura* in eius vitâ, quæ confusio viro sanctissimo coram Deo valde profuit: sed hoc deprauato seculo imitanda non est ab vilo.

cap. 6.

Talis erat mortificatio *B. Iacoponi* eius socij, qui plumis verficoloribus coopertus, fratris nuptias celebrantis domum ingressus, eas turbauit, vt scribit *Ioannes Baptista Modius* in eius vitâ.

His annumerari potest in hoc genere noster *P. Gonzalvus Silueria*, alioqui vir magnæ sanctitatis & Martyr, qui, vt scribitur à *Nicolao Godigno* in eius vitâ, coram *Gynecæo Regina* Lusitanæ *Catharinæ* (quod conuenerat ad audiendum eum de rebus diuinis) ex sui contemptus desiderio, veluti à potestate mentis detestus, cepit vultum variè immutare, diuersas oris & corporis induere figuras, saluam in barbâ demittere,

l. 3. cap. 6.

modio